

Книгата на Даниил — номер десет

Процесът

Jeff Pippenger

2023-12-05

В първата глава на Даниил Даниил бе отведен в пленничеството от седемдесет години, пророкувано от Еремия, и остана там до първата година на Кир.

И Даниил остана до първата година на цар Кир. Даниил 1:21.

Така Даниил преживя цялата история на седемдесетте години на пленничеството, до указа, който позволи завръщането на древния Израил, за да възстанови и изгради отново Йерусалим.

А в първата година на Кир, персийския цар, за да се изпълни словото Господне, изречено чрез устата на Еремия, Господ подбуди духа на Кир, персийския цар, така че той обяви по цялото си царство и го даде и писмено, като каза: Ездра 1:1.

Следователно Даниил е символът на изпитателния процес на сто четиридесет и четирите хиляди, който започна на 11 септември 2001 г. и продължава до „указа“, който бележи призива за излизане от Вавилон.

И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни нейните беззакония. Откровение 18:4, 5.

Седемдесетте години на пленничество са периодът на изпитване и очистване на сто четиридесет и четирите хиляди. На 11 септември 2001 г. дойде третото горко на исляма. Това се разпознава единствено от онези, които приемат основополагащите истини на адвентизма. Първото горко и второто горко бяха и двете правилно определени от пионерите като исляма. И на пионерската карта от 1843 г., и на тази от 1850 г., които Елън Уайт одобри и които са посочени като изпълнение на втора глава от Авакум, ислямът е определен като петата и шестата Тръба. Последните три Тръби са Тръби на горко.

И видях и чух един ангел, който летеше посред небето и казваше със силен глас: Горко, горко, горко на жителите на земята поради останалите гласове на тръбата на тримата ангели, които предстои още да затръбят! Откровение 8:13.

Ако има три Тръби на горко, и първата и втората Тръба на горко са ислямът, тогава е съвсем просто да се разпознае, че и третата Тръба на горко също е ислямът. Един елемент от символа на исляма като Тръби на горко е тяхното възпиране, а след това и времето, когато биват пуснати. Сестра Уайт определя четирите ветрове от Откровение седма глава като „разярен кон“, който се стреми да „се откъсне“ и да „донесе след себе си смърт и разорение“.

„Ангели задържат четирите ветрове, представени като разгневен кон, стремящ се да се откъсне и да се втурне по лицето на цялата земя, носейки разорение и смърт по пътя си.

„Нима ще спим на самия праг на вечния свят? Нима ще бъдем вяли, студени и мъртви? О, дано в нашите църкви имаме Духа и диханието на Бога, вдъхнати в Неговия народ, за да може той да се изправи на нозете си и да живее. Нужно е да видим, че пътят е тесен и вратата — тясна. Но когато преминем през тясната врата, нейната широта е без предел.“
Manuscript Releases, volume 20, 217.

Четирите ангела, които възпират четирите ветрове, възпират „гневния кон“ на библийското пророчество, който произвежда смърт и разорение. В девета глава на Откровение, където са посочени първата и втората тръба на Горко, е посочен и един цар. Той е посочен в Откровение 9:11.

И имаха над себе си цар, ангела на бездънната пропаст, чието име на еврейски е Авадон, а на гръцки името му е Аполион. като стоящ над тях. Откровение 9:11.

Името, а следователно и характерът на царя на исляма, е Авадон на еврейски и Аполион на гръцки. И в Стария, и в Новия завет, представени съответно чрез еврейския и гръцкия език, характерът на исляма се открива в значението на двете имена. И в двете думи значението е „смърт и погибел“. Сестра Уайт казва, че „разгневеният кон“, който четирите ангела възпират, докато сто четиридесет и четирите хиляди биват запечатвани, се стреми да се откъсне и да донесе „смърт и погибел“ по пътя си.

Първото споменаване в Писанията за исляма е Исмаил, бащата на онези, които изповядват религията ислям. В това първо споменаване той е определен като див човек, а думата, преведена като „див“, означава „дивният арабски осел“. Първото пророческо споменаване за исляма е символ от семейството на конете, и конят е начинът, по който пионерите изобразяват исляма на първото и второто горко върху двете свещени карти. Четирите ветрове от Откровение, глава седма, са държани в съдържане, или „възпирани“, докато Бог запечатва Своя народ. Процесът на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди е също така процесът на изпитване и процесът на очистване.

Всички тези пророчески илюстрации са представени чрез седемдесетгодишния плен на Даниил, започващ с Йоаким — символа на упълномощаването на първата вест — до „указа“, който призовава мъже и жени да излязат от Вавилон. Възпирането, а след това и освобождаването на исляма, е пророческа характеристика на исляма като символ в библийското пророчество.

Когато са назовани „четирите ветрове“, те се държат възпрени, докато слугите на Бога бъдат запечатани. В началото на второто Горко, в пророчеството за време от триста деветдесет и една години и петнадесет дни, което се изпълни на 11 август 1840 г., четири ангела, представляващи исляма на второто Горко, бяха „пуснати“. В края на пророчеството те бяха „възпрени“.

като казваше на шестия ангел, който имаше тръбата: Развържи четирите ангела, които са вързани при голямата река Ефрат. И четирите ангела бяха развързани, които бяха приготвени за час, и ден, и месец, и година, за да убият третата част от човеците. Откровение 9:14, 15.

На 11 септември 2001 г. първата вест в историята на сто четиридесет и четирите хиляди бе овластена, когато ислямът на третото Горко бе „пуснат“. Но той незабавно бе „възпрян“. Сестра Уайт обяснява защо се случи това, но първо трябва да си припомним, че целта на исляма в първото му библейско споменаване беше да разгневи народите, защото ръката на Исмаил щеше да бъде против всеки човек, и ръката на всеки човек — против исляма.

И ангелът Господен ѝ рече: Ето, ти си бременна и ще родиш син, и ще му наречеш името Исмаил; защото Господ чу страданието ти. И той ще бъде див човек; ръката му ще бъде против всеки човек, и ръката на всеки човек — против него; и ще живее пред лицето на всичките си братя. Битие 16:11, 12.

Целта на исляма в библейското пророчество е да обедини всички народи против исляма, преди Обединените нации да насочат гнева си срещу пазителите на съботата. На 11 септември 2001 г. всеки, който разбира 11 септември като бележещо началото на повторението на последователността на милеритските събития, е станал като „Даниил“, когато той бе отведен във Вавилон за седемдесет години. Йоаким обозначава началото на този процес на изпитване, а ислямът на третото „Горко“ тогава бе пуснат, но незабавно възпрян, за да може Бог да запечата Своя народ.

„Това видение бе дадено през 1847 година, когато имаше само твърде малцина измежду адвентните братя, които пазеха съботата, и от тях само малцина смятаха, че нейното спазване е от достатъчно значение, за да прокара разграничителна линия между Божия народ и невярващите. Сега започва да се вижда изпълнението на това видение.

„Началото на онова време на скръб“, споменато тук, не се отнася за времето, когато язвите ще започнат да се изливат, а за кратък период непосредствено преди те да бъдат излети, докато Христос е в светилището. По онова време, докато делото на спасението се привършва, скръб ще настава по земята, и народите ще се гневят, но ще бъдат възпирани, така че да не възпрепятстват делото на третия ангел. По онова време ще дойде „късният дъжд“, или освежаването от присъствието на Господа, за да даде сила на високия вик на третия ангел и да приготви светиите да устоят в периода, когато ще бъдат излети седемте последни язви.“ Ранни писания, 85.

Седемдесетте години на Даниил започнаха на 11 септември 2001 г., когато ислямът бе пуснат и разгневи народите, като внезапно и неочаквано порази земния звяр от Откровение тринадесета глава. След това ислямът бе възпрян, за да може делото на третия ангел да бъде завършено. Делото на третия ангел е запечатването на Божия народ, и когато това дело започна на 11 септември 2001 г., Късният дъжд започна да „поръсва“. Първа глава на книгата Даниил онагледява процеса на изпитване на сто четиридесет и четирите хиляди, започвайки от 11 септември 2001 г. и продължавайки, докато вторият „глас“ от Откровение осемнадесета глава не призове другото Божие стадо да излезе от Вавилон. Следователно

Даниил представлява един народ, който сега е в духовен плен, до самото заключение на процеса на изпитване. Заключение на периода на изпитване в първа глава на книгата Даниил е обозначено като „края на дните“.

А в края на дните, след които царят бе казал да ги доведат, началникът на евнусите ги доведе пред Навуходоносор. И царят разговаряше с тях; и между всички тях не се намери никой като Даниил, Анания, Мисаил и Азария; затова те стояха пред царя. И във всяко дело на мъдрост и разум, за което царят ги разпитваше, намери ги десет пъти по-добри от всички вълхви и звездобройци, които бяха в цялото му царство. Даниил 1:18–20.

Третото изпитание, което представлява пророчески лакмусов тест за Даниил и тримата достойни мъже, бе тогава, когато те бяха изпитани от Навуходоносор и бяха намерени „десет пъти по-добри от всички вълхви и звездобройци, които бяха в цялото му царство“. Третото изпитание е представено чрез съд, и съдът настъпи „в края на дните“. В книгата на Даниил „краят на дните“ е мястото, където Даниил застава в своя дял.

„Мнозина ще бъдат очистени, избелени и изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; а мъдрите ще разберат.... Блажен е онзи, който чака и достигне до хилядата триста тридесет и пет дни. А ти, Данииле, върви по пътя си до края; защото ще починеш и ще застанеш в своя дял в края на дните.“

„Настъпило е времето Даниил да застане в своя дял. Настъпило е времето светлината, дадена му, да отиде по света както никога преди. Ако онези, за които Господ е сторил толкова много, ходят в светлината, познанието им за Христос и за пророчествата, отнасящи се до Него, ще се увеличи значително, докато се приближават към края на историята на тази земя.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1174.

Сестра Уайт определя „края на дните“ във връзка с процеса на очистване от десетия стих на дванадесета глава на Даниил. Тя често използва десетия стих заедно с израза от тринадесетия стих: „края на дните“.

„Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще постъпват нечестиво; и никой от нечестивите няма да разбере; но мъдрите ще разберат.... Блажен е онзи, който чака и достигне до хилядата триста тридесет и пет дни. А ти върви по пътя си до края; защото ще почиваш и ще застанеш в дела си в края на дните.“

„Даниил днес стои в своя дял и ние трябва да му дадем място да говори на народа. Нашата вест трябва да излезе като светилник, който гори. „И в онова време ще се надигне Михаил, великият княз, който стои за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквато никога не е имало, откакто съществува народ до онова време; и в онова време твоят народ ще бъде избавен, всеки, който се намери записан в книгата. И мнозина от спящите в пръстта на земята ще се събудят, едни за вечен живот, а други за срам и вечно презрение. И разумните ще сияят като светлината на небесния простор; и онези, които обръщат мнозина към правда — като звездите до вечни векове.“

„Тези думи представят делото, което трябва да вършим в тези последни дни. Ние не сме и наполовина будни. Нямаме силата, която е съществено необходима за извършването на делото, което трябва да бъде извършено. Трябва да влезем в живот, да влезем в единство. Сега, тъкмо сега, трябва да застанем в такова положение, че покаянието и прощението да бъдат отличителните белези на нашето дело. Не трябва да има никакви разпри. Твърде късно е да се включваме със Сатана в неговото дело на заслепяване на очите. Твърде късно е да обръщаме внимание на прелъстителни духове и бесовски учения.“

„Получих наставление да кажа, че когато Светият Дух даде език и слово, ще видим извършено дело, подобно на онова, извършено в деня на Петдесетница. Представителите на Христос ще действат разумно. Няма да се намери тук един човек и там друг, които да се стремят да събарят и разрушават.“

„Преди да излезе определението, преди денят да премине като плява, преди да дойде върху вас пламенният гняв на Господа, преди да дойде върху вас денят на Господния гняв, потърсете Господа, всички вие, кротки на земята, които сте вършили Неговия съд; потърсете правда, потърсете кротост: може би ще бъдете скрити в деня на Господния гняв.“ Australian Union Conference Record, 11 март 1907 г.

Запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, което е представено чрез седемдесетте години на Данииловия плен във Вавилон, е представено в дванадесета глава на Даниил, десети стих. Стихът носи белега на „истината“, защото посочва трите стъпки, които са отличителните характеристики на еврейската дума „истина“. Мнозина ще се очистят, ще станат бели и след това ще бъдат изпитани. Даниил и тримата достойни се очистиха чрез страха от Бога в първа глава, защото решиха да не ядат вавилонската храна. След това те показаха лице, станало по-красиво и по-пълно от лицето на онези, които ядяха вавилонската храна. Техният вид беше правдата на Христос, която е белите одежди. След това те бяха изпитани, когато влязоха в съда на Навуходоносор, в края на дните.

В „края на дните“, когато Даниил застане „в дела си“, „познанието за Христос и за пророчествата, отнасящи се до Него, ще се умножи твърде много“ за Божия народ. Навуходоносор отбеляза, че „по всички въпроси на мъдрост и разум“ Даниил и тримата достойни мъже били „намерени“ „десет пъти по-добри от всички влъхви и астролози, които бяха в цялото му царство“.

Първата глава на Даниил илюстрира опитността на сто четиридесет и четирите хиляди, които преминават през трисъставен процес на изпитване. Коментирайки този процес, сестра Уайт казва: „Тези думи представят делото, което ние трябва да извършим в тези последни дни. Ние не сме и наполовина будни. Нямаме силата, която е съществено необходима за извършването на делото, което трябва да бъде извършено. Трябва да влезем в живот, да влезем в единение. Сега, тъкмо сега, трябва да застанем на онази позиция, при която покаянието и прощението да бъдат най-отличителните черти на нашето дело. Не трябва да има никакви разпри.“

Изпитателният процес, който води до „края на дните“, води до възкресението на двамата свидетели в единадесета глава на Откровение. Делото, което трябва да вършим сега, е да приемем вестта от 11 септември 2001 г. и да се пробудим, както е представено чрез мъртвите сухи кости. „Трябва да оживеем, да влезем в единство.“ Когато сторим това, отличителните черти на нашето дело ще бъдат нашите „покаяние и прощение“.

Отличителната черта на нашето дело е представена чрез Даниил в девета глава, когато той се моли с молитвата от Левит двадесет и шеста глава, като иска прошка за своите грехове и за греховете на бащите си, като същевременно признава, че е ходил противно на Бога още от разочарованието, белязало началото на времето на забавянето на 18 юли 2020 г. Той трябва също да признае, че Бог е ходил противно на него през същия този период. Даниил представлява онези, които са преминали през пленничество от „седемдесет години“, още от 18 юли 2020 г.

Седемдесетте години са символ на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Книгата Летописи ни уведомява, че седемдесетте години са били периодът, през който земята щяла да „се наслаждава“ на съботите, на които не ѝ било позволено да се наслаждава поради бунта на древния Израил против завета от Левит двадесет и пета глава.

За да се изпълни словото Господне чрез устата на Йеремиа, докле земята се насити със съботите си; през всичкото време, докато лежеше запустяла, тя пазеше събота, за да се изпълнят седемдесет години. 2 Летописи 36:21.

Като символ на пророческа „пустиня“, „трите дни и половина“, през които двамата свидетели от Откровение единадесета глава лежаха мъртви на улицата след 18 юли 2020 г., са символ на „седемдесетте години“, а също и символ на „седемте времена“. Изразът „в края на дните“ е символ на края на пророческите дни, които бяха запечатани в книгата на Даниил.

През 1798 г. книгата на Даниил беше разпечатана и Даниил застана в своя дял, готов да изпълни предназначението си.

„Когато Бог възлага на един човек особено дело, той трябва да застане в своя дял и на своето място, както направи Даниил, готов да откликне на Божия призив, готов да изпълни Неговото намерение.“ Manuscript Releases, том 6, 108.

На 22 октомври 1844 г., в изпълнение на Данаил, глава осма, стих четиринадесети, книгата на Данаил отново застана в своя дял. 1798 и 1844 г. са завършекът на първото и второто негодувание и следователно бележат края на „седемте времена“. „Краят на дните“ в книгата на Данаил е символ на завършека на един плен, представен чрез „седемте времена“. В Данаил, глава четвърта, Навуходоносор живя като звяр, докато „седем времена“ минаваха над него. При „края на дните“ царството и разумът му бяха възстановени.

И в края на дните аз, Навуходоносор, издигнах очите си към небето, и разумът ми се възвърна; и благослових Всевишния, и прославих и почетох Онзи, Който живее довека, Чието владичество е вечно владичество, и Чието царство е от поколение в поколение. И всички земни жители се считат за нищо; и Той постъпва според волята Си сред

небесното воинство и между земните жители; и никой не може да възпре ръката Му, нито да Му каже: Какво правиш? В същото време разумът ми се възвърна; и за славата на царството ми се възвърнаха честта и блясъкът ми; и съветниците ми и вельможите ми ме потърсиха; и аз се утвърдих в царството си, и превъзходно величие ми бе прибавено. Даниил 4:34–36.

Краят на времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди е представен като „края на дните“ и следователно представлява символичния завършек на „седемдесетте години“, а също и на „седемте времена“. В онова време „покаяние и опрощение“ ще бъдат белезите, които представят делото на онези, които преди това бяха мъртви на улицата, която минава през долината на сухите мъртви кости.

Видимата особеност на делото на покаянието на сто четиридесет и четирите хиляди е представена в деветата глава на Езекиил като „въздишащи и плачещи“. Когато Божият народ изповяда и отстрани личните си грехове, когато признае, че е повторил същите грехове на бащите си, когато остави настрана гордостта на собственото си мнение и признае, че е ходил противно на Бога, а също и че Той е ходил противно на тях, откакто времето на забавянето настъпи на 18 юли 2020 г., тогава ще се установи, че те имат „десет пъти“ повече пророческа сила от всички останали, които изповядват, че са мъдри мъже в царството.

Процесът на запечатването започна с развързването, а след това и с възпирането на исляма. Този процес завършва така, както е започнал, когато ислямът отново бъде пуснат. Той е пуснат в края на дните на времето на запечатването, което за Даниил беше указът на Кир, който призова хората да излязат от Вавилон. Именно там, в края на дните на очистването, при съда над „указа“ за неделния закон в Съединените щати, ще се установи, че верните притежават „десет пъти повече“ пророческа сила.

„Вие отмествате идването на Господа твърде далеч. Видях, че късният дъжд идваше така [внезапно, както] среднощният вик, и с десетократно по-голяма сила.“ Spalding and Magan, 5.

Ще започнем разглеждането на втора глава от Данаил в следващата статия.

„Това беше среднощният вик, който трябваше да даде сила на вестта на втория ангел. Ангели бяха изпратени от небето, за да събудят обезсърчените светии и да ги подготвят за великото дело пред тях. Най-даровитите мъже не бяха първите, които приеха тази вест. Ангели бяха изпратени при смирените, посветени хора и ги подтикнаха да издигнат вика: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете!“ На онези, на които бе поверен този вик, им се наложи да побързат и в силата на Светия Дух да прогласят вестта и да събудят своите обезсърчени братя. Това дело не стоеше в мъдростта и учеността на човеците, а в Божията сила, и Неговите светии, които чува вика, не можеха да му се противопоставят. Най-духовните приеха тази вест най-напред, а онези, които по-рано бяха водили в делото, бяха последните, които я приеха и помогнаха да се усили викът: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете!““ Early Writings, 238.